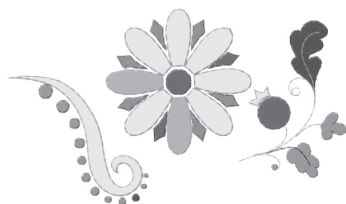

АНДЖЕЛИНА М. ЛОПЕС

*Вечер на улица
„Милагро“*

*Превод от английски език
Божана Славева*

 ciela

С ПОМОЩТА НА ЦЯЛАТА СИ ТЕЖЕСТ АЛЕКС ТОРЕС блъсна с голото си рамо вратата на бара, собственост на баба ѝ. Студът и досадният дъждец, започнал веднага щом влезе в града, както и уличната лампа, която угасна точно когато се добра до входа, заедно с усилията ѝ да нацели ключа в бравата, се оказаха същинско приключение. Сега пък занемарената сграда правеше всичко възможно да я държи отвън. Но Алекс не беше напуснала работа, събрала целия си живот и карала десет часа от Чикаго, за да прекара нощта в колата си заради някаква проклета заяла врата. Тя отново натисна олющеното дърво със силното си, оформено от разтърсването на безброй коктейли рамо, което накара стъклото на рамката, върху което от надписа „При Лорета“ сега се различаваха ясно само „Л“ и „Т“, да издрънчи гневно.

Съпротивляващата се врата поддаде с възмутено проскърцване.

– Така ти се пада – измърмори Алекс триумфираща, докато с мъка се вмъкваше вътре, понесла всичките си чанти и раници. Премина през безполезните летящи врати и потръпна при дразнешното дрънчене на звънеца над тях, с който биваха приветствани посетителите на „При Лорета“ още откакто баба ѝ и дядо ѝ бяха отворили бара преди четиридесет години.

Скапаният звънец бе първото, което щеше да изхвърли.

Затътри се на сляпо през помещението на тъмния бар и с неприязън стовари всичко, което притежаваше на този свят, върху старите дъски. Алекс почувства удовлетворение,

когато те изскърцаха ужасено, а после обви ръце около тениската си от „Ню ордър“, когато я лъхна особен студ.

Точно такава посрещане очакваше при завръщането си у дома.

„При Лорета“, разположен в старата сграда „Хю Билдинг“ на улица „Милагро“ в малкото градче Фрийдъм, Канзас, вече четири десетилетия беше втори дом за всеки от членовете на голямото ѝ мексиканско-американско семейство, чиито разклонения обхващаха няколко поколения. Много ясно, че щом Алекс се е върнала с намерение да стегне мястото, то ще е студено, мрачно и враждебно.

Докато шофираше към Фрийдъм, Алекс се обади на сестрите си, за да им каже, че е дошло време да спрат само да говорят как ще изкупят „При Лорета“, и да направят оферта на баба си.

Голямата ѝ сестра Джилиън отвърна, че времето е дошло само защото Алекс е напуснала работата си и сега има нужда да се спаси някъде.

Но Джилиън, която беше долетяла от Вашингтон с дедата, и Сиси, която беше дошла с кола от Канзас Сити, вече бяха в града, за да посетят старата жена.

Всички щяха да се срещнат на сутринта в бара.

Още когато бяха момичета, баба им обяви, че именно те ще наследят „При Лорета“, а никой в семейството не смееше да спори с Лорета Торес, най-малко пък трите сестри Армстед. Неизбежността, че ще наследят бара, с неговите неплатени сметки, лоша храна и разпадаща се сграда, някога им изглеждаше като наследствено заболяване, от което изпитваха ужас. Но след страховитото падане на тяхната бабинка преди три седмици, една от тях предложи да купят бара и сградата сега и да поемат „При Лорета“, за да позволят на баба си да се пенсионира – нещо, което не бе могла да си позволи досега – и да ѝ осигурят финансова подкрепа, която тя иначе не би приела.

Алекс не можеше да си спомни коя от тях го предложи, но идеята бързо набра скорост. През тези три седмици говори със сестрите си повече, отколкото през последните тринадесет години.

Онова, което не им каза в пороя съобщения сутрин и късните телефонни обаждания – и което след вчерашната конфронтация изведнъж стана адски неотложно – беше, че най-добрата кучка сред барманите възнамерява изцяло да изтърбуши и после да съгради наново „При Лорета“, за да покаже на целия свят колко добра е всъщност.

Преди две години списание „Ескуайър“ измисли на Алекс прозвището „Най-добрата кучка сред барманите“, след като тяхна репортерка се появи във „Фентъзи Бокс“ – най-ексклузивния бар в Чикаго, – за да напише статия за най-добрите и най-лошите бармани в страната. Според източниците ѝ, Алекс Торес беше и двете. Но качеството на коктейлите ѝ, фактът, че успя да наложи мескала¹ сред клиентите си от Средния запад; премерено оскърбителното отношение към посетителите; фанатичните ѝ последователи в социалните мрежи; както и вродената естетика на лошо момиче – щръкналата черна коса, ръкавът татуси на дясната ръка с яркочветни цветя, тесните джинси, в които бе напъхала пищното си сърцевидно дупе – всичко това накара репортерката да ѝ посвети множество страници.

Шефовете ѝ окачиха статията над бара. Ако можеха, щяха да си я татуират на челата.

Но статията не им попречи да повишат онова копеленце Ранди вместо нея. Ранди, който поемаше бара само в смените от неделя до сряда, фукаше се пред всеки с дипломата си по ресторантьорство и в секундата в която го повишиха в мениджър, направи точно онова, от което се опасяваха всички служители – създаде невъзможно голямо меню от напитки,

¹ Общо название на алкохолните напитки, произвеждани в Мексико от агаве, сред които е и текилата. – Бел. прев.

с прекалено много съставки, които отнемаха изключително дълго време за приготвяне в натоварените часове.

Довчера Алекс успяваше да преглъща гнева си. Но вчера вече ѝ писна.

Ако трябваше да съди по броя на реакциите в социалните мрежи, хората вече бяха разбрали за развръзката чрез телефоните си.

Някои неща дори най-добрата кучка сред барманите не можеше да избегне.

Сега бе заточена в небитието на Югоизточен Канзас, в градче, където не би прекарала повече от някой спорадичен уикенд или посещение по време на отпуск, залагайки всичките си козове на бар, който не е излизал на печалба отпреди появата на смартфоните, и знаейки добре, че ще трябва да се разправи със сестрите и с баба си, ако не се съгласят с плановете ѝ.

Алекс потърка късата черна коса на тила си. Имаше нужда от едно питие.

Чу се трясък, щом пристъпи към тъмния бар, а зад гърба ѝ нещо изскърца.

Всяко косъмче по тялото ѝ настръхна.

Само че тя беше прекарала твърде много време, ритайки задниците на редовните пияндурници, за да не се задействат инстинктите ѝ. Извъртя се назад, сграбчи ръката, която светеше с мъждиво джобно фенерче в лицето ѝ, дръпна я към себе си и замахна със своята към нечие гърло – гърло на мъж, – като в същото време му подложи крак и повали тялото му – високо и едро – на пода.

Фенерчето и още нещо паднаха с тракане на пода. Светлината се извъртя и слабият лъч освети лицето му. Рошава кестенява коса, раздалечени очи, дълъг като ски шанца прав нос, тънки устни, разтворени от шока. Беше едър непознат в град, където дори след като в продължение на тринадесет години се беше вясвала само от дъжд на вятър, все още познаваше всички. Лежеше наполовина облеган върху багажа

й; тялото му излъчваше топлина като от радиатор. Тя продължи да стиска гърлото му и да държи ръката му прикована далеч от тялото, за да не може да се защити.

– Кой си ти? – излая тя. При среща с крадец или мечка прилагай един и същи подход – ръмжи по-силно от тях.

Той я беше зяпнал.

– Ти... не си призрак.

Не му позволи да мръдне и сантиметър, макар че и тя си помисли същото. Обзе я вълнение, когато видя светлината на фенерчето, когато го сграбчи, и почувства топлата, твърда плът. Естествено, дъските на старата съборетина останаха тихи, докато той почти не се озова върху нея.

– Кой си ти? – настоятелно попита тя отново.

– Джеремая Поуст. Аз съм... – той се наежи и се намръщи. – Коя сте вие?

Гласът му беше нисък и дълбок. Ясен. Определено не беше местен. Той я огледа от горе до долу и се загледа с подозрение в татуировките на ръката, която го стискаше за гърлото.

– Лорета знае ли, че сте тук?

Беше доста едричък. Всъщност Алекс вече се измори да стиска голямата му ръка. Но той не опита да я дръпне нито веднъж, пък и показа загриженост към баба ѝ.

Пусна го и се изправи, проверя се покрай маса с подредени около нея столове, за да стигне до бара, и включи една от лампите, имитация на „Тифани“, които бяха запазена марка на заведението, точно колкото евтината бира, скапаната храна и гълпите Ернандесовци, Леоновци, Мартинесовци и Торесовци, които постоянно влизаха и излизаха оттук.

Устоявайки на желанието да обвие ръце около себе си, тя се обърна и ги сложи на заоблените си хълбоци, после погледна надолу към него в бледата светлина на лампата. Далече от това излъчващо топлина като ядрен реактор тяло беше студено.

– Не, тя не знае, че съм тук, но аз имам ключ, което означава, че мога да дойда, когато си пожелаея. – Без значение колко се съпротивлява старата „Хю Билдинг“. – Твой ред е.

Беше се проснал върху чантите ѝ като камара тежки крайници. Изви глава назад и започна да се оглежда.

– Трябва... – заговори той, в опит да се изправи. – Виждате ли някъде очилата ми?

Сега ги видя – кръглите очила с рамка от черупка на костенурка бяха изхвърчали под масата и тя отиде да ги вземе.

Когато се обърна, той вече се беше изправил. Нагоре и нагоре, и нагоре.

Той не просто беше едър. Беше огромен. Под горнището на скъпарската му сива фланелена пижама на бели райета се очертаваха силни рамене и широки гърди. Сивото долнище покриваше чифт дълги, дълги крака с големи стъпала, пъхнати в луксозни кожени пантофи.

Нали знаеш какво казват за големите стъпала. Тя затвори увисналото си чене.

– Ти си наемател – каза тя, забелязвайки старинния ролекс, който той носеше на китката си, докато му подаваше очилата. Баба ѝ отдаваше под наем двете стаи срещу офиса на втория етаж. Алекс бе шокирана, че някой все още ги наема, тъй като предлагаша единствено малък котлон и обща баня. Особено някой като този тип, по когото всичко крещеше, че е фрашкан с пари.

Смяташе да преспи в една от стаите, понеже сестрите и племенниците ѝ бяха окупирали къщата на майка им.

– Точно така – отвърна той и си сложи очилата, преди да я погледне през кръглите им стъкла. Изучаваше я.

После цялото му лице се набръчка в усмивка. Малки бръчици се появиха в тъгълчетата на очите му, които бяха смесица от зелено, златно и кафяво. Две дълбоки трапчинки цъфнаха на лицето му с набола в късните часове на деня брада, имаше високи и изразени скули, плюс още една трапчинка на брадичката. Дори косата му изглеждаше прия-

телски настроена – гъста и тъмнокестенява, готова да падне над високото, ясно чело.

Той отметна коса назад, преди да подаде ръка.

– Ти си от семейството! Защо не сме се срещали досега? Аз съм Джеремая Поуст, асистент съм в колежа. Наех стая тук за година.

Беше огромен. И секси. Толкова секси, че направо да ти секне дъхът.

Сега вече *наистина* имаше нужда от питие.

Барабаненето на дъжда по прозорците се усили и гръмотевиците се чуваха по-наблизо.

Тя не обърна внимание на протегнатата му ръка и се запъти към бара, стъпи на проскързващата ниска месингова релса, надвеси се над плота и измъкна две обикновени чаши.

– Водка или уиски? – попита тя, оглеждайки бутилките на рафта.

Отговор не последва, затова тя погледна към него през рамо.

Очите му бързо отскочиха от закръгленото ѝ дупе нагоре към лицето.

Тя се подсмихна. Много ясно, че ще му хвърли едно око. Дупето ѝ напълно го заслужаваше.

– Водка или уиски?

Леле, той се изчерви. Предположи, че е малко по-възрастен от нея, вероятно в началото на тридесетте. По силния му блед врат плъзна червенина.

– Хм... уиски?

Тя наля и на двамата по една солидна доза, обърна се, хванала чашите и бутилката, и се върна при него, тикайки чаша в ръката му.

– Приятно ми е да се запознаем. Аз съм внучката на Лорета – Алекс Торес. – Чукна чашата му със своята. – Защо реши, че съм призрак?

Тя гаврътна уискито си и се вторачи с очакване в него. Той погледна към нея, а после към чашата и въздъхна. Господин Луксозни гащи сигурно си пада по скъпи питиета. Уискито, което зареждаше баба ѝ, можеше да свали блажната боя от стените.

Той го изпи на екс, затвори очи, но не се закашля и от това стана направо знойно секси.

На Алекс ѝ трябваше още едно питие. Или пък едно хубаво чукане.

– Алекс? – попита той, гледайки я напрегнато и отвисоко през очилата. – Не се сещам... Семейството ти е голямо.

Тя изпръхтя, за да прикрие факта, че макар той очевидно да знае доста за семейството, никога не е чувал за нея.

А да каже, че семейството ѝ е голямо, беше силно омаловажаване.

Фрийдъм, Канзас, беше дом за пет поколения от огромната ѝ мексиканско-американска фамилия, като се почне от прапрадядовците Леон, които пристигнали в самото начало на двадесети век. Беше ѝ писнало да разказва тази история. Никой не очакваше, че жена, която изглежда като нея – с мургава кожа, топчест широк нос, черна коса и дълбоки кафяви очи, – произлиза от Средния запад.

Никой не очакваше, че нейният род често има по-здрави и дълбоки корени в тази страна, отколкото повечето бели семейства.

Малцина от потомците на Леон изобщо бяха напускали малката точица в югоизточния край на щата Канзас. Но Алекс го направи. И никога, дори и след милион години, не си бе представяла, че ще се премести обратно тук.

Защо тогава се учудва, че този пич никога не е чувал за нея?

Дъждът започна да бие по предните прозорци.

Тя им сипа по още едно.

– Значи, ти се уплаши, че може да съм призрак?

Той погледна засрамен надолу към чашата си.

– Сградата доста скърца.

– Така е при старите къщи.

– Да, но... има и необичайно студени места. Странни сенки. Крушките постоянно гърмят. – Докато гласът му ставаше все по-тих, нейната усмивка стигна до ушите. – Чух звънеца на вратата и си помислих...

– И вместо да си помислиш, че е някой наркоман, ти първо се сети за призраци?

– Наркоман ли? – зачуди се той. Отпи от уискито си и направи гримаса – явно бе забравил какво има в чашата. – От време на време чувам как някой човръка по ключалката. Но нещата във Фрийдъм все още не са чак толкова зле.

Алекс го изгледа с насмешка, после изпи уискито си на един дъх. Неслучайно не искаше да оставя багажа си в колата. В мига, в който се отърве от проклетия звънец, щеше да вложи част от парите си в алармена система.

Улица „Милагро“ в източната част на града се намира на седемстотин метра от Главната и когато прабабите и прадядовците ѝ и техните деца са били млади, е процъфтявала – някои от любимите истории на баба ѝ все се случваха на влизане или излизане от мексиканската *тиенда*², пекарната, банката или общинския център, които посрещали нуждите на жизнерадостния квартал и многото му мексикански американци. В другия край на „Милагро“ дори е имало малък хотел, който обслужвал пътниците, които слизали на вече нефункциониращата железопътна гара от другата страна на улицата.

Но още преди раждането на Алекс, улица „Милагро“ беше започнала да загива, заедно с цялото западнало градче, и сега единствено евтината бира и шумното семейство в „При Лорета“ в старата „Хю Билдинг“ привличаха хората към това място, където повечето бизнеси бяха затворили кепенци.

² Наименование на смесените магазини в Латинска Америка и югоизточните Съединени щати. – Бел. прев.

Великата и могъща фамилия Хю, които обичаха да изтъкват семейното си име и репутацията си на основатели на града, рядко се вясваха в тази му част. Нито пък приятелчетата им от кънтри клуба или колегите на този едричък тип от колежа „Дюпен“.

Алекс възнамеряваше да промени нещата.

– Защо един професор би избрал да живее тук? Не знаеш ли, че по правило колежаните и местните не се смесват?

Малкият и елитен частен колеж „Дюпен“ беше разположен на десет минути от града и винаги бе съществувал в своя сапунен мехур, сякаш като осигуряваха на студентите и преподавателите там техни собствени жилища, ресторанти и магазини, това щеше да им помогне да забравят факта, че са забутани сред равнините на Канзас.

Той сви яките си рамене и погледът, който ѝ хвърли, го накара да изглежда като гигантско преждевременно развито кутре.

– На мен градчето ми харесва. А на теб?

Зачуди се дали на кутретото ще му хареса да се поборичкат.

– Не особено – отвърна тя, хвана голямата му ръка, взе чашата, която държеше с нея, довърши уискито му и после я остави на близката маса. – Но това не е причина да не можем да се опознаем.

Той определено изглеждаше объркан – точно като голямо кутре, – когато тя прокара длан по лявата му ръка, на която нямаше венчална халка, и пристъпи по-близо до него.

– Малко съм изнервена след дългото шофиране – измърмори тя. Наложил се да килне глава назад, за да го погледне в очите. – Не искаш ли да ми помогнеш да изпусна част от парата?

Изглеждаше абсолютно шокиран.

– Аз...

Тъй като той не довърши мисълта си, тя постави дланите му на хълбоците си, обути в широки джинси с кръпки, извъртя се леко, прицели се и го бутна.